

Mrtvá láska

Hana Zagorová

Všem lidem na vědomost se dává,
že dnes za ranního rozbřesku umřela láska.

Úsvitem jsem šla domů, bylo to smutné ráno.
A ze štítů všech domů padalo těch pár slov.
Řekl jsi, že už nechceš mou lásku v těchto zdech.
Oči mé chtěli křičet však k ústům chyběl dech.
Pak zavřela jsem dveře a s nimi i svůj svět.
Zabil jsi moji lásku, stačilo jen pár vět.
Zemřela má láska a smrt k ní byla vlídná.
Stačilo napsat závěť a umírala klidná.

Snad byla příliš mladá, snad spaloval ji strach,

že po ní na tvém prahu nezůstal ani prach,
že po ní na tvém prahu nezůstal ani prach.
V závěti měla smutek a mládí velký kus,
čtyři dlaně slzí a štěstí plný vůz,
věnec žitných klasů a bílý kapesník,
pramen dětských vlasů a v celofánu zvyk.

Teď chodit budu městy, navštívím každý chrám.
Na dveřích cinkne zvonek, já potichu se ptám:
"Nemáte, prosím, lásku, takovou do běla.
Já měla jednu krásnou a včera umřela.
Já měla jednu krásnou a včera umřela."